

Parašė

Trečiadienis, 27 Balandis 2005 02:00 -

Kaip nekeista, Jėzus atėjo į labai panašų pasaulį. Prisimenat, kaip jis kalbėjo apie tai, ar Dievo tauta turi mokėti mokesčius ciesoriui? Kasdien Jėzui teko atsakinėti į mėginančių jį sugauti fariziejų klausimus apie paklusnumą įstatymams (Lk 20,21-22).

Ką Jėzus atsako? Paklausia, kieno atvaizdas ant monetos. Ciesoriaus? Tai ir atiduokit ciesoriui tai, kas jam priklauso, o tai, kas priklauso Dievui, duokite Dievui. Jėzus gi gali prigaminti devynias galybes monetų – jų rasti net ir žuvies burnoje (Mt 17,24-27). Jis net neatsako į jų klausimą. Ciesoriaus ciesoriui, Dievo Dievui.

Ar tik nebus taip, kad jis mus mokė rimčiau pasižiūrėti į mus supančią kultūrą? Tiesa, čia – ne mūsų namai, todėl nebūtina žaisti pagal šių namų taisykles, bet gal kartais verta, jei tai atneša garbę Jėzui? Tik kartais mums tai gali kainuoti ne kaip atrodyti kitų teisių krikščionių akyse.

Įdomu, kad Jėzus daug neaiškina, kas yra ciesoriaus. Jis mums patiems leidžia išsiaiškinti. Man atrodo, kad postmodernus pasaulis mums sudaro unikalią galimybę iš arčiau pažvelgti į save, į kitus ir į pasaulį aplink mus. Viduramžiai liepė klausyti autoritetų – monarchinių ir hierarchinių. Modernizmas neleido kvestionuoti, abejoti tautos vadovais bei mokslo pasiekimais. Tereikia prisiminti, ką šitoj „tautų draugystėj“ išdarinėjo komunistai bandydami sukurti bejausmių ir bepročių mankurtų tautą.

Taigi, galim užduoti klausimus patiems sau. Kodėl elgiamės, gyvenam ir mažtom taip, kaip mažtom? Postmodernus pasaulis verčia mus įvertinti savo tikėjimą ir savo tradicijas, programas ir teologiją ir atsijoti tai, kas iš tiesų yra iš Dievo, o kas primesta kultūros.

Bet, kaip rašo Spenser Burke, „dekonstrukcijos (analizės, išnarstymo) koncepcija mus be galo baugina. Susijaudinam, kai reikia ką nors dekonstruoti – galbūt todėl, kad bijom, to, kad jei išnarstysim savąją religiją, galim likti tuščiomis rankomis, gali nieko nebelikti. Prisimenam visus tuos projektus, kurie žlugo – o ką jau kalbėti apie piktą sutuoktinį! Kas, jei nepavyks iš naujo surinkti tikėjimo dėlionę? Kas tada?“

Gal todėl geriau tiktų žodžiai „išvynioti“ arba „išpakuoti“. Mes, gyvenantys postmoderniame pasaulyje, nebandom sunaikinti savojo tikėjimo, Dievo Bažnyčios – mes ją išpakuojam. Drįstam nuplėšti sentimentus ir tradicijas, nes tikimės ten atrasti brangų perlą. Jau gyvenam pakankamai ilgai, kad tas veidas, kurį visuomet laikėm Jėzaus veidu, gali pasirodyti beesas ciesoriaus (arba „cezario“) veidas! Ar būtų geriau toliau šlovinti cezarij? Ar tokios bažnyčios norėtumėt?